

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoP/183/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117201033
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2117201033.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v právnej veci navrhovateľky: M. U., nar. XX.X.XXXX, bytom F. XXX/X, L. V., proti povinnému platiť výživné: U. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XX/XX, L. V., o určenie výživného pre plnoleté dieťa, o odvolaní povinného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 23. marca 2017 č.k. 22Pc/3/2017-81, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti trov konania potvrdzuje.

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním súd prvej inštancie uložil povinnému s účinnosťou od 20.1.2017 platiť výživné pre navrhovateľku v sume 120 eur mesačne a to vždy do 15. dňa každého mesiaca vopred k rukám navrhovateľky (výrok I.), vo zvyšku návrh zamietol (výrok II.), nedoplatok na zročnom výživnom za obdobie od 20.1.2017 do 31.3.2017 v sume 286,45 eur uložil povinnému zaplatiť navrhovateľke v lehote do 90 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok III.) a napokon rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok IV.).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 62 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a ods. 5, § 65 ods. 3, § 75 ods. 1 a § 77 ods. 1 Zákona o rodine, vecne dôvodil, že návrhom, doručeným súdu dňa 20.1.2017 navrhovateľka žiadala určiť výživné v sume 120 eur mesačne s účinnosťou od mesiaca september 2016 s odôvodnením, že je plnoletou dcérou povinného a toho času prebieha rozvodové konanie jej rodičov. Povinný opustil spoločnú domácnosť v mesiaci júl 2016 a voči navrhovateľke, ktorá zostala žiť s matkou, si neplní vyživovaciú povinnosť, hoci navrhovateľka je študentkou vysokej školy a nie je schopná sama sa živiť. Jej potreby musí uhrádzať matka zo svojho mesačného zárobku 650 eur.

3. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania preukázané, že rodičia navrhovateľky spolu nežijú, rozviedli sa a povinný dobrovoľne neplatí na navrhovateľku žiadne výživné. Navrhovateľka je toho času študentkou bakalárskeho štúdia v dennej forme, na Materiálovo - technologickej fakulte STU v Bratislave, so sídlom v Trnave, žije v spoločnej domácnosti so svojou matkou a dvoma mladšími súrodencami v 3-izbovom byte, povinný opustil spoločnú domácnosť v júli r. 2016. Manželstvo rodičov navrhovateľky bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 14P/72/2016-63 zo dňa 1.3.2017, právoplatným dňa 1.3.2017, pričom súrodenci navrhovateľky - mal. V. a mal. P. boli zverení do osobnej starostlivosti matky, povinný sa zaviazal na platenie výživného pre dcéru V. vo výške 110 eur mesačne, pre syna P. vo výške 80 eur mesačne. Navrhovateľka má náklady na bývanie, ktoré na jej osobu po rozpočítaní na členov domácnosti predstavujú za nájom 53 eur, elektrinu 13 eur, smeti 4 eurá, internet 4,15 eur, ďalej si platí

paušál za telefón 22 eur, cestovné do školy 20 eur mesačne, strava je cca 60 eur, školské potreby cca 50 eur, oblečenie + hygiena cca 50 eur, športové aktivity - t. j. mesačný členský poplatok za fitnesscentrum je 19,90 eur. Mimoriadne zvýšené výdaje v poslednej dobe predstavovali nákup notebooku za 430 eur a tlačiarne za 170 eur, ktoré boli kupované spoločne pre navrhovateľku a jej sestru, na čo im povinný prispel sumou 150 eur. Navrhovateľka popri štúdiu brigáduje, venuje sa hostesingu (resp. modelingu), jej príjem z tejto činnosti je nepravidelný, predstavuje cca 100 eur mesačne. Matka navrhovateľky je zamestnancom spoločnosti N. L. Z. a v období 1 - 12/2016, mala priemerný čistý mesačný príjem 848,93 eur, poberá tiež rodinné prídavky na tri deti. Matka v súčasnosti hradí všetky výdavky navrhovateľky, nakoľko povinný na jej výživu neprispieva.

4. Ďalej súd zistil, že povinný je živnostníkom, pracuje ako realitný maklér pre spoločnosť E. B.+, s. r. o. so sídlom v K.. Najskôr povinný predložil návrh daňového priznania za rok 2016, podľa ktorého mal príjmy 6.625,21 eur, výdaje mal 5.717,52 eur, základ dane bol 907,69 eur, z čoho vyplýval čistý mesačný príjem povinného 75,64 eur. Neskôr predložil reálne podané daňové priznanie za rok 2016, kde pri príjme 6.625,21 eur, si uplatnil výdaje 9.574,47 eur (odvody do sociálnej poisťovne, zdravotnej poisťovne, pohonné hmoty, telefón, splátky auta), výsledkom čoho bola strata - 2.949,26 eur, teda základ dane bol 0 eur. Podľa faktúr a výplatníc predložených spoločnosťou E. B.+, s. r. o. za rok 2016, ktoré boli uhradené na účet povinného, povinnému bolo za sprostredkovanie služieb maklér, uhradené 14.1.2016 suma 1.847,20 eur (Výplatnica 12/2015), dňa 15.2.2016 suma 1.058,19 eur (Výplatnica 1/2016), dňa 31.5.2016 suma 211,64 eur (Výplatnica 2/2016, Výplatnica 3/2016 a Výplatnica 4/2016), dňa 14.7.2016 suma 95,22 eur (Výplatnica 6/2016), dňa 14.9.2016 suma 1.432,69 eur (Výplatnica 7/2016, Výplatnica 8/2016), dňa 15.10.2016 suma 232,22 eur (Výplatnica 9/2016), dňa 14.12.2016 suma 1.185,78 eur (Výplatnica 11/2016). Povinný uviedol, že predtým robil 4 roky realitného makléra v V., kde mal vyšší príjem, v Z. robí makléra 2 roky, očakával, že jeho príjem bude približne rovnaký ako v V., v súčasnosti si iné zamestnanie nehľadá, chce sa vrátiť do V.. Povinný má ukončené stredoškolské vzdelanie, odbor automechanik, v tomto odbore však nikdy nepracoval. V súčasnosti býva u svojej matky, ktorej prispieva na domácnosť, ale matka momentálne pokrýva všetky jeho výdavky. Príjmy povinného za rok 2016 vo výške 6.625,16 eur sú príjmami z provízií za predaj nehnuteľností. Okrem odvodov do Sociálnej poisťovne 146 eur mesačne a zdravotnej poisťovne 84 eur mesačne, má výdavky na telefón, pohonné hmoty, internet a splátky auta vo výške 211 eur mesačne. Povinný poukazoval na to, že navrhovateľke sa snažil prispievať, kým s rodinou žil v spoločnej domácnosti, snažil sa ju dostať na modeling, za to obdobie do nej investoval veľa peňazí, požičiaval jej auto, za čo absolútne nič nepožadoval, v lete jej dal vreckové na dovolenku, k narodeninám jej dal 40 eur, k Vianociam 50 eur.

5. Z vykonaného dokazovania vyvodil súd prvej inštancie záver, že návrh je dôvodný, i keď nie v celom rozsahu. Navrhovateľka sa štúdiom na vysokej škole pripravuje na svoje budúce povolanie, pričom vzhľadom na svoj vek má vyššie výdavky spojené s vysokoškolským štúdiom, cestovným, stravou, oblečením, trávením voľného času. Vzhľadom na ustálené schopnosti, majetkové a príjmové pomery oboch rodičov a odôvodnené potreby navrhovateľky, súd uložil povinnému platiť výživné na navrhovateľku s účinnosťou od podania návrhu sumu 120 eur mesačne, pretože takto určená výška výživného zodpovedá odôvodneným potrebám navrhovateľky, ako aj schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom povinného, berúc do úvahy zásadu, že životná úroveň detí a rodičov má byť rovnaká a vyživovacia povinnosť rodičov k deťom je prvoradá. Príjem matky navrhovateľky bol ustálený na 848,93 eur netto mesačne, pokiaľ ide o povinného, súd pre účely určenia výživného nemohol prihliadať na ním predložené daňové priznanie za rok 2016, nakoľko v zmysle tohto daňového priznania výsledkom podnikania povinného je strata -2.949,26 eur, pričom z konania povinného je zrejmé, že pôvodne pripravené daňové priznanie si neskôr upravil tak, aby jeho príjem bol minimálny - najskôr súdu predložil pripravované daňové priznanie kde pri ročnom príjme 6.625,21 eur uviedol výdaje 5.717,52 eur, príjem povinného tak bol v čistom 75,64 eur mesačne, čo je nereálne, pretože ak by mal tak nízky príjem, ktorý nedokáže pokryť jeho základné životné potreby, nemohol by naďalej chcieť vykonávať svoju podnikateľskú činnosť - živnosť realitného makléra, pričom uviedol, že si iné zamestnanie nehľadá. Napokon povinný predložil reálne podané daňové priznanie, kde si uplatnil ďalšie výdaje (splátky auta) tak, že výsledkom jeho podnikania je strata -2.949,26 eur. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že povinným preukazovaný príjem nezodpovedá jeho možnostiam a schopnostiam, nakoľko ide o zdravého dospelého muža vo veku 41 rokov, ktorému nič nebráni v prípade, že sa mu v jeho podnikateľskej činnosti nedarí, zamestnať sa, či už vo vyštudovanom odbore, keď z potvrdení úradu práce vyplýva, že v súčasnosti je k dispozícii dostatok voľných pracovných miest v odbore automechanik, pričom podľa potvrdenia Štatistického úradu SR, priemerná čistá mesačná mzda automechanikov za

rok 2015 bola 690 eur. Prípadne si povinný môže zvýšiť svoju kvalifikáciu, alebo sa rekvafikovať tak, aby dosiahol príjem adekvátny nielen svojim potrebám, ale aj potrebám svojich troch detí, ku ktorým má vyživovaciú povinnosť. Pretože však povinný zotrúva vo svojej podnikateľskej činnosti, zrejme mu táto prináša dostatok prostriedkov na pokrytie svojich výdajov, čo však z predloženého daňového priznania nevyplýva. Súd preto pri určovaní výživného pre navrhovateľku nevychádzal z príjmu preukazovaného povinným, ktorý by podľa predloženého daňového priznania mal byť hlboko v strate, ale vychádzal predovšetkým z jeho potenciálnych možností a schopností ako to upravuje ustanovenie § 62 ods. 2 Zákona o rodine, nakoľko povinný sa tým, že napriek tomu, že zo svojho podnikania nemá dostatočný príjem a dobrovoľne v ňom zotrúva, dopúšťa konania, ktorým sa vzdáva bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu a berie na seba neprimerané majetkové riziká (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine). Súd tak uzavrel, že je v možnostiach a schopnostiach povinného pracovať a dosahovať adekvátny príjem svojim schopnostiam, a to vzhľadom na doterajšiu prax, najmenej v sume 879 eur mesačne v čistom. Pri určení tejto výšky mzdy súd vychádzal predovšetkým zo štatistických ukazovateľov (potvrdenia Štatistického úradu SR o priemernej čistej mesačnej mzde zamestnancov v oblasti sprostredkovania služieb za rok 2015), potvrdenia úradu práce o voľných pracovných miestach a aktuálnej situácii na trhu práce, keď v súčasnosti je nezamestnanosť na nízkej úrovni, sú voľné pracovné miesta nielen pre realitných maklérov, ale aj pre automechanikov, či operátorov výroby vo výrobných závodoch. Tým, že povinný zotrúva vo výkone živnosti s nulovým príjmom, resp. príjmom 75,64 eur mesačne, vzdáva sa výhodnejšieho zamestnania a na ním dosahovaný preukázaný príjem nie je možné prihliadať, ale treba vychádzať z jeho objektívnych schopností a možností. Povinný musí vynaložiť všetky svoje sily zabezpečeniu výživného pre svoje deti. Súd preto v danom prípade vychádzal zo mzdy určenej pomocou štatistických ukazovateľov a údajov úradu práce a ustálil schopnosť povinného dosahovať mzdu vo výške 879 eur mesačne v čistom, pričom zároveň pri určovaní vyživovacej povinnosti neprihliadal na výdavky povinného, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť, pretože prvoradá je vždy vyživovacia povinnosť povinného rodiča k dieťaťu a až potom nasledujú všetky ostatné výdaje rodiča, teda súd na strane povinného nezohľadnil splátky auta, či náklady na mobilný telefón. Z takto ustálenej mzdy, pri zohľadnení ďalších dvoch vyživovacích povinností povinného, keď na syna vo veku 11 rokov sa povinný dobrovoľne zaviazal prispievať výživným vo výške 80 eur mesačne a na druhú dcéru vo veku 17 rokov sa dobrovoľne zaviazal prispievať sumou 110 eur mesačne, dospel súd k výške výživného vo výške 120 eur mesačne pre navrhovateľku vo veku 19 rokov, ktorej pravidelné výdavky sa pohybujú v rozpätí do 300 eur mesačne. Po zohľadnení jej príjmu z brigád 100 eur mesačne, ako aj podielu vyživovacej povinnosti matky, ktorá svoj diel vyživovacej povinnosti plní aj svojou vecnou starostlivosťou o navrhovateľku a domácnosť, tak určenie výživného povinnému vo výške 120 eur mesačne zodpovedá odôvodneným a preukázaným potrebám navrhovateľky ako aj možnostiam a schopnostiam povinného. Takto určené výživné súd uložil povinnému platiť až odo dňa začatia konania, t. j. odo dňa 20.1.2017 v § 77 ods. 1 Zákona o rodine a vo zvyšku (pokial' ide o spätné určenie výživného) návrh navrhovateľky zamietol. Nedoplatok na zročnom výživnom za obdobie od 20.1.2017 do 31.3.2017 v sume 286,45 eur súd povolil povinnému zaplatiť v lehote do 90 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 52 CMP.

6. Proti tomuto rozsudku v jeho vyhovujúcej časti podal v zákonnej lehote odvolanie povinný, ktoré odôvodňoval tým, že v rámci rozvodového konania s matkou navrhovateľky bolo rozhodnutím súdu sp.zn. 14P/72/2016-63 paralelne rozhodnuté o vyživovacej povinnosti a určenie výživného tak, že na maloletú V. bude povinný prispievať sumou 110 eur a na maloletého P. sumou 80 eur, pričom túto svoju povinnosť si plní. Odvolateľ považoval za zarážajúce, že hoci na tomto súde a v tomto konaní nebolo o vyživovacej povinnosti k plnoletej M. ani reči, za niekoľko mesiacov na inom súde bolo rozhodnuté o ďalšom príspevku na výživu, tentoraz pre plnoletú M.. Takýmto spôsobom podľa odvolateľa súd narušil východiská a celkovú právnu analýzu predchádzajúceho rozhodnutia súdu vo veci samej a bola narušená právna úvaha obsahovej štruktúry výživného ako jedného balíka. Uviedol tiež, že to nebol on, kto bol pôvodcom návrhu o rozvod manželstva a zdôraznil, že sa vzdal možnosti na majetkové vysporiadanie, odsťahoval sa k svojej matke a nenárokuje si žiadnu náhradu za spoločný obecný byt bývalých manželov a jeho zariadenie. Podotkol, že spoločnú domácnosť dobrovoľne neopustil, ale musel ju opustiť v dôsledku ťažko znesiteľných podmienok, ktoré mu pred rozvodom úmyselne vytvárala manželka. Bol toho názoru, že v takejto jeho finančne bezútešnej situácii súd mal zvažovať možnosť pomoci prostredníctvom príspevku náhradného výživného. Z uvedených dôvodov žiadal rozsudok zrušiť s tým, že finančnú čiastku výživného alebo inej pomoci svojej dcéry navrhuje osobne prerokovať.

7. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila navrhovateľka, ktorá navrhla rozsudok potvrdiť, poukazujúc na zákonnú povinnosť rodiča platiť podľa zákona na ňu výživné. Tvrdenia povinného uvádzané v odvolaní považovala za nepravdivé, matka navrhovateľky mu nevytvárala ťažko znesiteľné podmienky, ktoré mali viesť k jeho odchodu zo spoločnej domácnosti, keď v skutočnosti si tieto podmienky vytváral povinný vlastným konaním a z bytu odišiel v sprievode policajnej hliadky pre napadnutie matky navrhovateľky.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - povinný platiť výživné (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP a § 7 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku, ďalej len CMP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce bez ohľadu na rozsah a dôvody odvolania (§ 65 a § 66 CMP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny.

9. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie dôvodnosti podaného návrhu, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o rozhodujúce skutočnosti a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, odvolací súd odkazuje na písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Preskúmaním obsahu spisového materiálu sa totiž aj v odvolacom konaní potvrdila správnosť skutkových zistení súdu prvej inštancie vedúcich k záveru o dôvodnosti podaného návrhu, ako aj správnosť posúdenia veci po právnej stránke súdom prvej inštancie, ktorý za primerané výživné považoval práve sumu 120 eur, s čím sa stotožnil aj odvolací súd.

10. K odvolacím argumentom povinného odvolací súd uvádza, že tieto sú nepodložené. Plnenie výživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť (§ 62 ods. 1 Zákona o rodine). V preskúmvanej veci je pritom preukázané, že navrhovateľka, hoci je už plnoletá, nie je z dôvodu sústavnej prípravy na budúce povolanie formou denného vysokoškolského štúdia schopná sama sa živiť, takže v zmysle citovaného zákonného ustanovenia sú jej živiťmi matka a otec. Z dokazovania ďalej bolo preukázané, že na rozdiel od matky, otec si svoju výživovacu povinnosť voči navrhovateľke dobrovoľne neplní, preto správne postupovala navrhovateľka, keď podala návrh na určenie výživného súdom. Povinný namietal, že výživné na navrhovateľku malo byť prejednané spolu s výživným na ostatné jeho dve deti z tohto manželstva, avšak odvolací súd uvádza, že toto nebolo možné. V rozvodovom konaní nebolo možné zaoberať sa otázkou výživného na všetky tri deti povinného, pretože s rozvodovým konaním je podľa zákona spojené iba konanie o úpravu pomerov manželov k ich maloletým deťom na čas po rozvode (§ 100 CMP) a navrhovateľka v tom čase už bola plnoletá a ako taká nebola účastníkom konania, ale musela podať samostatný návrh na určenie výživného na súd, pričom ani eventuálne spojenie uvedených konaní nebolo vhodné s ohľadom na kritériá ustanovené v § 166 CSP. Bez ohľadu na uvedené povinný vedel o existencii všetkých troch výživovacích povinností aj v čase konania o rozvod manželstva, kde sa určila výška výživného na jeho dve maloleté deti a to formou rodičovskej dohody. To, že má aj plnoletú dcéru navštevujúcu vysokú školu povinný uviedol aj pred súdom v rozvodovom konaní (čo vyplýva z obsahu zápisnice zo dňa 01.03.2017 vo veci 14P/72/2016) a pokiaľ sa rodičia maloletých detí dohodli na výške výživného na čas po rozvode manželstva v sume 110 eur na maloletú V. a 80 eur na maloletého P., súd nemal dôvod takúto rodičovskú dohodu neschváliť. Dohoda bola totiž uzatvorená v záujme maloletých detí a takáto dohoda má vždy prednosť pred súdnym rozhodnutím. Predmetná dohoda sa však týkala iba maloletých detí a uzatváral ju otec maloletých s matkou maloletých, ktorej boli tieto deti zverené do osobnej starostlivosti. Pokiaľ by otec chcel uzavrieť dohodu o výživnom na plnoletú M., musel by takúto dohodu uzavrieť s plnoletou dcérou, k čomu však nedošlo. Ak teda navrhovateľka podala na okresný súd predmetný návrh na určenie výživného, využila iba svoje zákonné právo (§ 155 CMP). Odvolací súd k tomuto poznamenáva, že ani začaté súdne konanie však povinnému nebránilo dohodnúť sa s navrhovateľkou počas tohto súdneho konania, ani keďže ani k tomu nedošlo, preto výživné musel určiť súd vychádzajúc z možností a schopností povinných rodičov ako aj odôvodnených potrieb navrhovateľky s prihliadnutím k ďalším kritériám obsiahnutým v § 62 a nasl. a § 75 a nasl. Zákone o rodine. Tvrdenie povinného, že oddeleným prejednaním oboch vecí boli narušené východiská a celková právna analýza

predchádzajúceho rozhodnutia súdu vo veci samej, je nepodložené, pretože súdy v oboch prípadoch zohľadnili existenciu všetkých jeho vyživovacích povinností.

11. Pokiaľ ide o argumentáciu odvolateľa, že to nebol on, kto podal návrh na rozvod manželstva, takýto argument je pre rozhodnutie súdu v predmetnej veci irelevantný a to isté platí o tvrdeniach týkajúcich sa majetkového vysporiadania manželov, ako aj dôvodov, pre ktoré povinný domácnosť opustil.

12. Napokon za nepodloženú považoval odvolací súd aj tú námietku odvolateľa, že vzhľadom k jeho bezútešnej finančnej situácii mal súd zvažovať možnosť pomoci prostredníctvom príspevku náhradného výživného. Takáto požiadavka povinného nemá žiadne opodstatnenie jednak z dôvodu, že v konaní nebola bezútešná finančná situácia povinného nijako preukázaná, ale predovšetkým potom z dôvodu, že inštitút náhradného výživného nenahrádza samotné súdne rozhodnutie, ale slúži na zabezpečenie výživy nezaopatreného dieťaťa vtedy, ak si povinná osoba neplní vyživovaciu povinnosť určenú právoplatným súdnym rozhodnutím. Podmienkou náhradného výživného poskytovaného v zmysle zák. č. 201/2008 Z.z. je teda jednak existencia právoplatného súdneho rozhodnutia o povinnosti platiť na dieťa výživné (a to vo výške, ktorá zodpovedá zisteným majetkovým pomerom, možnostiam a schopnostiam povinného rodiča ako aj odôvodneným potrebám oprávneného dieťaťa) a jednak skutočnosť, že si povinná osoba neplní vyživovaciu povinnosť v plnej výške v lehote a spôsobom podľa právoplatného rozhodnutia súdu najmenej tri po sebe nasledujúce mesiace od splatnosti poslednej splátky výživného a ak exekučné konanie trvá najmenej tri mesiace od doručenia návrhu na vykonanie exekúcie. Z uvedeného je zrejmé, že inštitút náhradného výživného rozhodne nemôže suplovať vyživovaciu povinnosť rodiča v štádiu, kedy niet právoplatného súdneho rozhodnutia o výške výživného a podmienkach jeho splatnosti ale takáto možnosť nastupuje až vtedy, ak si povinná osoba svoju povinnosť podľa takéhoto rozhodnutia neplní.

13. Odvolací súd vychádzajúc z vyššie uvedeného uzavrel, že v preskúmvanej veci ani odvolacie argumenty povinného neboli spôsobilé privodiť zmenu odvolaním napadnutého rozhodnutia, pretože závery súdu prvej inštancie, ku ktorým dospel vyhodnotením vykonaných dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, sú správne. Výživné bolo určené v správnej výške, so správnym počiatkom a s vyčísleným nedoplatkom, ktorého správnosť výpočtu nebola v konaní rozporovaná, pričom súd nezistil ani žiadne vady, týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré bolo treba prihliadnuť ex offa (§ 380 ods. 2 CSP). Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej z dôvodu vecnej správnosti podľa § 387 ods. 2 CSP v celosti potvrdil s tým, že v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

14. Súčasne bolo potrebné rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania, o ktorých odvolací súd rozhodol podľa ust. § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keď v tomto prípade nevidel žiadny dôvod na aplikáciu § 55 CMP.

15. Rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák.č. 233/1995 Z.z., alebo ak ide o rozhodnutie o starostlivosti o maloletého, styk s maloletým alebo inú ako peňažnú povinnosť vo vzťahu k maloletému, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia podľa štvrtej časti CMP.